

ТИХА ВОДА ГРЕБЛЮ РВЕ

Нейслі

У мене бурчить у животі. Звук лунає виразно в тиші, але всім байдуже до мене. Більшість пасажирів у автобусі ще дрімають, бо тільки починає світати.

Обережно нахиляюся і дістаю мобільний телефон із сумки, тільки б не розбудити сусіда поряд. За останні шістнадцять годин ми і словом не обмовилися. Пошарпаний костюм у смужку чоловікові завеликий і наводить на думку, що той — бізнесмен. Але, мабуть, не надто успішний, якщо обрав такий транспорт для подорожі з Міннеаполіса до Аспена.

Але мені й так задосить. Автобус везе мене далі. Він везе мене геть звідси.

У безпечне місце.

На пагорбі автобус труснувся, і моя сумка впала на підніжку позаду крісла. Я зиркнула на екран свого мобільного телефона. Сьома сімнадцять ранку. До місця призначення лишилося недовго. У животі все похололо, а тривога проникла аж до кінчиків пальців. Нахиляюся виглянути на вулицю крізь щілину між пошковлими шторами, а в автобусі запотіває вікно. Сніг, падаючи, розсікає тепле сяйво ліхтаря.

Одна за одною стоять маленькі хатинки, які зрідка мерехтять світлом. Очима блукаю між засніженими гостроверхими дахами й високою білою дзвіницею.

Це новий етап. Стрибок у невідомість. І я сама по собі, та самотність мене не лякає.

Так було і буде завжди.

Лампочки над головами на мить спалахують і розливають своє маслянисто-жовте світло по всьому автобусу. Після ще двох поворотів тріщить гучномовець, з якого лунає монотонний голос водія:

— За кілька хвилин ми прибудемо до центру Аспена. Це кінцева зупинка нашої подорожі. Будь ласка, на виході не забувайте про свій багаж. Дуже дякую.

Глибоко зітхнувши, я хапаю з підніжки ковзани, притискаю їх до грудей і виглядаю у вікно. Перед очима постають засніжені гори Аспена, що здіймаються в небо, наче намагаються дотягнутися вершинами до хмар.

Отже, ось він. Мій новий дім. Шанс усього життя.

Автобус зупинився, і двері відчинилися. І от холодний вітер б'є мені в обличчя, доки я намагаюся закинути на плече джутову сумку. Водночас впиваюся пальцями в білу шкіру ковзанів. Слідом за натовпом виходжу на вулицю і ступаю зимовими черевиками на хрусткий сніг.

Поміж шаленого вихору сніжних пластівців можна розглядіти лише поодинокі відблиски вуличних ліхтарів. Повітря чисте й прозоре. Пахне свободою. Спокоєм. На вигляд Аспен точно такий, як я собі уявляла.

Чарівний.

Мої світлі пасма лоскочуть щоку, поки я натягую вовняну шапку на вуха й починаю продиратися крізь сніг. У шлунку знову бурчить. Уже, мабуть, добу ані крихти в роті не було. Востаннє їла перед...

Ні. Я забороняю собі навіть думати про це. Усе в минулому. Не дозволю отруйному гніву зіпсувати моє щастя — не увіллю ложку дьогтю в бочку меду.

Рожеві відблиски, що переплітаються на білому небі, віщують світанок. Тепер я впізнаю маленькі будиночки, що вишикувалися посеред гір, мов у селі Санта-Клауса.

Мою увагу привернуло світло праворуч. Воно лине з наріжного будинку. За великими вікнами перед довгим прилавком стоїть чарівна жінка й викладає кекси на вітрину.

Кекси... аж слина котиться. Я навіть подумати про них не встигла, як ноги самі понесли мене туди. Коли заходжу, лишаючи мороз позаду, лунає дзвіночок. Мене огортають запашні аромати. Ненадовго заплющую очі й глибоко вдихаю. Потім озираюся навколо.

Перед прилавком вишикувалися один за одним барні стільці з червоними та чорними оббивками; на деяких уже потріскалася шкіра, з-під якої видніється жовтий поролон. Уздовж стіни біля вікон стоять червоні м'які лавки, а між ними — білі столи. Над старомодним музичним автоматом кривими червоними літерами написана назва закладу — «Перекусна Кейт».

Час поснідати. Пахне смаженими млинцями, лохиною і корицею. Шоколадом, мигдалем і медом. І ще, ще, ще... Таке розмаїття, так божественно, я б навіть ніколи не змогла осягнути всі ці запахи, скільки б не намагалася!

І кава. Відчуваю аромат кави.

Рожева неонові вивіска, що мерехтить за прилавком, — хотдоги, гамбургери, молочні коктейлі — підказує, що пропозиції, схоже, залежать від часу доби.

За мною зачиняються двері. Воджу очима по картинах на стінах. На одній з них зображено вечірнє місто, освітлене ліхтарями. Ліхтарі нагадують вогонь, оточений засніженими

горами, які, наче захисний мур, обступають Аспен. На інших картинах зображено...

Голубів. У всіх можливих варіаціях і моментах. Один з них має барвисте оперення. Інший великим планом витріщається на глядачів жовтими очищами. А ще один сидить з високо піднятою головою біля... свого «витвору». «Будь як голуб — насри на все!» — написано над ним.

— Вітаю, дорогенька, — усміхається мені струнка жіночка у фартухові в горошок і з очима кольору кексів на вітрині — тепло-коричневими. Із кожним кроком, що вона ступає до мене чорно-білою кахельною підлогою, підшви її світлих тканинних черевиків риплять.

— Як підсолодити твій ранок? Маєш такий вид, наче тобі бракує ще однієї порції цукру.

— Каву, — кажу я, запинаючись. — І... омлет. Будь ласка.

Серце калатає в горлі. Я хвилююся. Уже давно не траплялося в моєму житті таких неупереджених людей. Людей, які не знають мого минулого. Упевнена, що ця жіночка й гадки не має, хто я, але мене не покидає думка, що вона читає мене, мов розгорнуту книжку.

До того як потрапити до інтернату, я зростала в передмісті Міннеаполіса, на стоянці для трейлерів. Містечко було невеликим. Мало жителів. Усі одне одного знали. Діти розуміли, з ким можна гратися, а кого краще обходити десятою дорогою. І я була саме другим варіантом. «Трейлерні таргани» — так нас називали. Перед очима промайнули розмиті образи. Батьки, які відтягують своїх дітей від паркану нашого двору. Мої маленькі пальчики чухають голову, і за мить я бачу вошу під нігтем. Мама, яка посеред нашого трейлера стоїть на колінах перед довговолосим чоловіком зі спущеними штанами і сміється з того, що семирічна я застукала їх.

І, врешті, мої худі стегна, які впали мені в очі, коли вперше сіла на тоненький матрац у дитбудинку.

Думки раптово перериває гоготіння темноволосої жінки у фартушку:

— Омлет. Ти, певно, не місцева.

На моєму обличчі розтягнулася усмішка.

— Чому? — запитую я. — Щось не так з омлетом?

— Та ні. Просто люди з Аспена не замовляють його в мене.

— Чому?

— Повір, люба, — вона обходить прилавок і наливає каву у велику чашку, — коли дізнаєшся, які на смак мої млинці із шоколадною крихтою, омлет здасться тобі помиями.

— Заманливо, — усміхаюся я. — Гарзд, несіть свої легендарні млинці.

Жінка ставить переді мною чашку з паруючою кавою й переможно усміхається:

— Ти не пошкодуєш.

Вона, крутнувшись, зникає за дверима, які, очевидно, ведуть на кухню. Між звуками радіо чути брязкіт каструль і сковорідок, а трохи згодом — шкварчання гарячої олії.

Постукую пальцями по столу й чекаю. Тим часом з неба вже зникли рожеві відблиски. Натомість на вулицях Аспена з'являється дедалі більше щільно закутаних людей, які пробираються крізь заметіль. Зітхнувши, я дістаю із сумки мобільний телефон і гортаю галерею. Звідти на мене дивляться усміхнені обличчя моїх подруг. Майже на кожному фото ми стоїмо на льоду в тренувальних костюмах. Мабуть, не було такого дня, щоб ми проводили весь час деінде. Після закінчення школи ковзанка стала моєю рутинною. З ранку і до ночі.

Гортаю пальцем до наступного фото й умить відчуваю, як невидима рука розриває моє серце. Блакитні очі Каї виблискують на екрані. Ми лежимо на льоду, притуливши голови одна до одної, поодинокі пасма волосся висмикнулися з наших пучків. Сміємося із чогось, що вже минуло. Я пам'ятаю той день. Це сталося невдовзі після обласного чемпіонату. Один з небагатьох днів, які згадую з теплими почуттями. Зображення плывуть перед очима. Я важко скотнула. Кая була моєю найкращою подругою. І залишається нею. Вона уявлення не має, куди я поїхала. Не знає, що трапилося зі мною.

Ніхто не знає.

Раптом перед очима з'являється тарілка й опускається на стіл. Похапцем кидаю телефон назад у сумку й сідаю рівно.

— Дуже дякую, — кажу я.

Жінка усміхається. Вона припала поглядом до мого обличчя і на мить затрималася на місцині коло ока — та краще б оминула. Я опускаю голову й переводжу увагу на млинці.

Здається, минула вічність, перш ніж вона заворушилася й зникла за прилавком.

— Я, до речі, Кейт, — мовила жінка.

Я суну виделку до рота й ось-ось готова розплакатися від такого задоволення.

— Пейслі, — відповідаю їй з набитим ротом.

Кейт киває головою і відкриває кришку банки, щоб посипати цукровою пудрою купу випеченого печива.

— Ти до когось у гості чи проїздом?

Половину млинців я вже з'їла, але відчуваю, що цієї порції буде мало. Шлунок просить ще.

— Ні, я... — ковтаю та закашлююся. — Я тільки-но переїхала сюди.

Кейт, схоже, здивувалася.

— Справді? Таке рідко трапляється в Аспені.

Вона нахилиє голову й пильно розглядає мою джутову сумку.

— Ти фігуристка?

Я поперхнулася млинцем.

— Звідки...

— Твої ковзани. — Кейт вказує на сумку, перев'язану шнурками. — Не важко здогадатися.

— О, так. — Я роблю великий ковток кави, потім додаю: — Мене прийняли до клубу фігурного катання *iSkate Aspen*.

— Ого! Тоді, певно, ти дуже вправна. Туди беруть лише найкращих.

Кейт витягнула цукрове печиво, надкусила його, а потім закутила банку й поставила поруч із кексами.

— Моя донька теж туди ходить.

Останній шматочок млинця на виделці зникає в моєму роті. Поспіхом ковтаю і витріщаюся великими очима на Кейт:

— Ваша донька?

— Гвен. Вона приблизно твого віку. — Жінка показує на мене надкушеним печивом. — Двадцять?

— Двадцять один, — виправляю її, потім нахмурююся: — Ви що, у кекси еліксир вічної молодості додаєте? Я б не відмовилася від такого.

Кейт сміється. Вона відкушує печиво, а на прилавок сиплються крихти.

— Я рано стала мамою. У сімнадцять років. Але якщо знайду такий еліксир, дам тобі знати.

Дверний дзвінок сповіщає про гостя.

— Чорт, як холодно надворі, — сказав юнак з великою спортивною сумкою, струшуючи сніг зі своїх чобіт на плитку.